

9

Fortellingene

om

ELLEN G. WHITE

9. Den store skuffelsen.

Henvisninger: His Messenger, s. 24-28,
Life Sketches, s. 57-63.

Tekst for dagen: Åp. 14, 6.7.

1. scene: Miller taler.

(Sett opp Miller på tavlen før historien begynner.) 48

Jeg håper dere fremdeles husker det store regnestykket vi snakket om siste uke, da Miller regnet ut alt det Daniel hadde sett i et syn. Nå var Miller sikker på at Jesus skulle komme igjen i året 1844, og han mente til og med at han visste hvilken dag det ble. Han var sikker på at det kom til å skje den 22. oktober 1844. Da dagen nærmet seg, kom det flere mennesker på møtene. Og folk spurte: "Hva må jeg gjøre for å bli frelst?"

For lenge siden hadde Johannes, han som skrev Åpenbaringsens bok, hatt et syn der han så tre store engler fly ned fra himmelen. Hver engel hadde et svært viktig budskap til verden.

La oss slå opp til Åpenbaringen 14, v. 6 og 7 og lese det. "Og jeg så en annen engel fly under det høyeste av himmelen, som hadde et evig evangelium å forkynne for dem som bor på jorden, og for hver ett og stamme og tunge og folk, og han sa med høy røst: Frykt Gud og gi ham ære, for timen for hans dom er kommet, og tilbe ham som gjorde himmelen og jorden og havet og vannkildene!"

Nå var tiden kommet da dette budskapet skulle gå ut til verden. Men predikantene og folk ellers trodde at denne dommen betød at Jesus skulle komme til jorden for å dømme den, rense den fra synd og ta med de frelste menneskene til himmelen.

Budskapet om at Jesus kom igjen snart, ble virkelig forkynt med høy stemme! Dette ble kalt Den store vekkelsen, for hundrevis av predikanter overalt talte om at Jesus snart kom igjen. Akkurat som engelen hadde sagt, ble budskapet forkynt "for hver ett og stamme og tunge og folk".

Mange predikanter over hele verden prekte om at Jesus snart kom igjen - i Tyskland, i Afrika, India, i Storbritannia, i Sør-Amerika, Frankrike og Sveits. I Skandinavia fikk ikke predikantene lov til å forkynne dette nye budskapet, og der frykte Gud små barn med Den hellige Ånd, og de stod oppe på bord og stoler og talte de ordene som Gud la i deres munn.

Det var selvfølgelig ikke alle som ønsket å høre dette viktige budskapet. Mange i de store kirkesamfunnene og prestene ble sinte fordi så mange av medlemmene gikk for å høre menn som William Miller tale. De prøvde på alle mulige måter å holde sine medlemmer fra å høre budskapet om at Jesus snart kom igjen.

Så kom tiden da den annen engel skulle forkynne sitt store budskap. Åpenbaringen 14, 8 sier: "Falt, falt er Babylon...", og Åpenbaringen 18, 4 sier: "...Gå ut fra henne mitt, forat dere ikke skal ha del i hennes synder, og forat dere ikke skal få noen av hennes plager!"

I profetiene betyr ordet Babylon forvirring eller sammenblanding. Mange av de store kirkesamfunnene hadde blandet sammen det som var sant og det som var galt, og forkynte ikke lenger Bibelens budskaper på den rette måten, så Gud sendte sin engel for å kalle folk ut av disse kirkene som ikke ville forkynne Guds sannhet. Og hundrevis av mennesker meldte seg ut av de store, populære kirkesamfunnene og sluttet seg til adventistene. Navnet adventister ble valgt fordi de trodde på Jesu komme eller advent. Advent betyr å komme eller komme til syne, og adventistene trodde at Jesus snart skulle komme til syne på himmelen.

9,2.

Ellen og hennes familie var lydige mot den annen engels budskap og meldte seg ut av metodistkirken og sluttet seg til adventistene sammen med mange andre folk.

Som ukene og månedene gikk og 22. oktober kom nærmere og nærmere, studerte folk Bibelen og ba og ransaket sine hjerter for å se om de hadde bekjent alle sin synder og gjort opp alt med sine naboer og sine kjære. De ville være sikre på at de var rede til å møte Jesus. Mange av dem glemte forretningene sine og arbeidet sitt på jordene og i hagen. De trodde ikke det ville bli bruk for mat i denne verden etter den 22. oktober, for da ville de være i himmelen og kunne spise av Livets tre.

2. scene: Han ville ikke ta opp potetene.

Leonard Hastings var en adventist-gårdbruker som bodde i New Hampshire. Han hadde et stort jorde med poteter, men han ville ikke ta dem opp. Naboene tilbød seg å ta opp potetene for ham og sette dem på låven, men han ville ikke la dem gjøre det. (Sett opp

42-51, og 50) "Nei," sa adventist-gårdbrukeren, "jeg vil la det potetjordet fortelle om min tro på at Jesus snart kommer igjen."

"Den gamle tosken!" sa folk bak hans rygg. "Han kommer til å angre på at han ikke tok opp de potetene."

Ja, det var mange mennesker som trodde, men også mange som ikke trodde at Jesus ville komme igjen den 22. oktober, og de lo og gjorde narr av dem som trodde at Jesus skulle komme igjen.

3. scene: Forberedt på å ta imot Jesus.

Endelig kom den store dagen - 22. oktober 1844. Dette var den dagen adventistene hadde ventet på. De var oppe tidlig. Noen av dem hadde ikke engang gått til sengs, men hadde bedt og lest i Bibelen hele natten. Noen var altforspente og opphisset til å kunne spise. De var mer opptatt av hvordan det stod til med hjertet enn med magen. Noen løp ut for å se om de kunne se noe tegn på at Jesus kom igjen. Nei, ikke ennå, men det var kanskje for tidlig ennå. De måtte få huset i orden, selv om de ikke kom til å få bruk for husene sine mer - snart ville de være i de palass som Jesus hadde beredt for dem i himmelen. De hadde opp sengene mens de sa: "Dette er siste gang vi skal sove i disse sengene." Og da de feide gulvene, sa de: "Vi kommer aldri til å feie disse gulvene igjen."

De tok på seg sine beste, rene klær. Og så ventet de. Glade og spente møttes de i små grupper og sang og ba sammen. Hele formiddagen ventet de. Ingenting hendte. Noen møttes i kirkene for å lese Jesu vidunderlige løfter en gang til.

De klynget seg til løftet i Johannes 14, 2 og 3: "I min Fars hus er det mange rom;...jeg går bort for å berede dere sted, og når jeg er gått bort og har beredt dere sted, kommer jeg igjen og vil ta dere til meg, forat også dere skal være der jeg er."

Ellen var seksten år gammel da den store dagen, 22. oktober 1844 opprant. Hun var så lykkelig for at i dag, nå straks, skulle hun få se Jesus, sin Frelser, komme i himmelens skyer. Hvor godt det var at alle problemer og smerter og sykdommer i denne verden var over for alltid!

Men dagen sluttet akkurat som vanlig. De så solen synke lavere og lavere (vis at solen synker, 94) helt til den forsvant helt. Den store dagen som de hadde sett frem til, var slutt, og Jesus var ikke kommet! Hvorfor ikke? Hva var galt? Var profetien gal? Hadde Miller tatt feil?

9,3.

Selvfølgelig var det mange folk som lo av dem og sa:
"Hvorfor dro dere ikke opp til himmelen? Hvor er de hvite klærne?
Har Jesus gått seg bort på veien?"

Du kan kanskje forestille deg hvor skuffet adventistene
var over at de måtte fortsette å leve i denne syndige verden.
Og hva nå med hagene deres? Hadde potetene allerede råtnet i
jorden? Andre folk hadde tatt opp sine poteter for lenge siden.
Kom alle adventistene til å sulte i hjel nå?